

KLAUS KENNETH

DOUĂ MILIOANE DE KILOMETRI

ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

ISBN 978-973-1801-05-6

KLAUS KENNETH

DOUĂ MILIOANE DE KILOMETRI ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI – LUNGUL MEU DRUM SPRE CREDINȚĂ –

Traducere din limba germană de
Raluca Toderel

Ediție îngrijită de
Laurențiu Dumitru și Radu Hagiu

Apare cu binecuvântarea
Î. P. S. Laurențiu STREZA
Mitropolitul Ardealului

Editura *Agnos*
Sibiu, 2016

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte al editorilor români.....</i>	9
<i>Cuvânt înainte al autorului.....</i>	17

PARTEA ÎNTÂI

NĂSCUT PENTRU URĂ

Copilăria și tinerețea.....	21
Răzbunare.....	29
Teamă, ură și moarte.....	36
Ocultism, SUA și Mexic.....	50
Țările Arabe și islamul.....	54
Meditația transcendentă.....	59
India, yoga și hinduismul.....	66
Cu Maica Tereza, în Calcutta.....	73
Moartea guru-ului.....	83
Buddhismul.....	87
În Israel.....	109
Buddha a murit.....	116
În America de Sud.....	123
Atac tâlhăresc în Columbia.....	131
Înapoi în Europa.....	140
Lupte și exorcism.....	146
„Cetatea” mea cade.....	155
Lovitura de grație.....	164
Libertate.....	174

PARTEA A DOUA

NĂSCUT DIN NOU PENTRU DRAGOSTE

20. Sfârșitul... este abia începutul.....	185
21. Vremea școlii: credință, învățătură, har.....	191
22. Rusalii fericite.....	207
23. O, minune!.....	219
24. Bani.....	235
25. Postul.....	241
26. Pustia.....	250
27. Dumnezeu Se face cunoscut.....	267
28. Piramida răsturnată.....	272
29. De la minte la inimă.....	280
30. Gânduri de încheiere.....	287
31. Epilog: Nevoința de a deveni un creștin adevărat....	291
Cuvânt de încheiere pentru cititorul român.....	296
Date biografice.....	305

Distribuție
 Editura Agnos - Sibiu
 tel. 0743 679038, 0766 1230777
 www.agnos.ro
 e-mail: editura_agnos@yahoo.com
 Supergraph
 str. Ion Minulescu nr. 36,
 București - 031216, sector 3
 tel: 021 320 61 19; fax: 021 319 10 84
 www.librisasophia.ro
 www.sophia.ro
 e-mail: editura@sophia.ro

Partea întâi

NĂSCUT PENTRU URĂ

CAPITOLUL 1 COPILĂRIA ȘI TINEREȚEA

– Recunoaște că ai furat mărul!

– Nu!

Zbaaang... și o palmă puternică m-a lovit peste față.

– Ai de gând să recunoști odată că tu ai luat mărul?

– Nu! am strigat eu deznădăjduit, și pentru a nu știu
câta oară loviturile s-au revărsat asupra mea.

– Te-am văzut, și vei recunoaște, acum!

– Nu, nu, nu!

Eram deja vântat de bătaie și totul se învârtea în capul
meu, până când aproape mi-am pierdut conștiința... Din
nou, s-au abătut lovituri grele asupra mea.

Cu cât primeam mai multă bătaie, cu atât mă împie-
tream mai tare și îl uram pe el, cel mare de 18 ani, care
mă bătea pe mine, cel mic de 5 ani.

– Nu! Niciodată! Nu! țipam eu din răsputeri. Nu am
furat mărul!

Dacă nu ar fi intervenit adulții, cred că nu aș fi supra-
viețuit acelei torturi. Am fost despărțiți cu forța de către
părinții șocați. Prin neajutorarea mea, le câștigasem mila
și nimeni nu s-a mai ocupat de problema vinovăției. De
fapt, eu furasem mărul. Totuși, mândria și ura mea de
oameni nu mi-ar fi îngăduit niciodată să-mi recunosc fapta.
Mai degrabă aș fi primit să fiu omorât în bătaie. Eram rău
și uram lumea, iar lumea mă ura pe mine.

În următorii 30 de ani, am scăpat – Dumnezeu știe cum! – încă de 25 de ori de la moarte prin foc, gaz, arme, apă, cuțit, șerpi, droguri, război, suicid, accidente, demoni, linșaj ș.a. Între timp, m-am încredințat că Dumnezeu știa cu adevărat totul. Harul Său, care pe fiecare ne cunoaște și ne caută, era cel ce mă ajuta de fiecare dată să supraviețuiesc groazei și iadului. Eu eram un visător, iar visul meu era frumos. Din păcate, picam regulat în plasa oamenilor, pentru că aveam încredere în ei. Lumea – așa aveam să descopăr în scurt timp – era atât de rea, că „pur și simplu nu putea fi adevărat”. Nu îmi rămânea decât o singură nădejde, aceea de a avea încredere în continuare.

Întreaga mea poveste, plină de suferință, a început încă dinainte de nașterea mea, deoarece mama nu mă dorea, nu își dorea noua viață dintr-însa. Cum trebuie înțeles acest lucru? Astăzi, când, prin darul Duhului Sfânt, pot recunoaște și deosebi dracii și stăpânirile întunericului, știu că puteri oculte (nevăzute) călăuzesc adesea viața omului, fără ca acesta să-și dea măcar seama de înrăurirea străină – cel puțin atât timp cât omul nu se află sub pavăza Duhului Sfânt. Aceste puteri sunt vrăjmașii vieții. Sfânta Scriptură ne spune că influențele oculte se pot chiar moșteni și transmite până la a patra generație¹. Acest lucru îmi lămurește, măcar în parte, atitudinea mamei mele, care, fie prin contactele ei cu lumea duhurilor, fie prin moștenire de la mama ei, era neputincioasă în a iubi, cu toate că își dorea copii. Mai presupun că, de vreme ce îi fusese luat realmente totul de către cele două Războaie Mondiale, dorința de a avea ceva care să nu poată fi pierdut a fost un alt motiv pentru ucigătoarea și posesiva ei „iubire”. Ea însăși a stat, încă de la nașterea-i, între aceste puteri nimicitoare. Înainte de moarte, îmi povestea adesea despre experiențele sale și ale mamei ei în

¹ Cf. Ieșire 20:5. (n.a.)

ceea ce privește spiritismul. Din aceste motive, mama mea trebuia să respingă noua viață – adică pe mine. În gestul ei nu era implicat un act conștient al minții, ci o atitudine a sufletului ei.

Respingerea aceasta am simțit-o într-o zi cât se poate de limpede în sufletul meu. Atunci am trăit o puternică explozie lăuntrică. Chiar la zămislirea mea, am plesnit ca un balonaș de săpun. Abia-plăsmuita mea ființă s-a chircit de durere în timpul acestei experiențe a morții, iar sufletul meu nemuritor știa: eu nu mai sunt. (...) Din punct de vedere biologic, dezvoltarea mea a urmat totuși cursul firesc, însă la nouă luni, când am venit pe lume, nu am zărit lumina, ci întunericul ei – și aceasta din două pricini.

Se întâmpla în fosta Cehoslovacie, în mai 1945.

Ura și dorința de răzbunare împotriva Germaniei naziste determinau acțiunile Aliaților și lăsau urme corespunzătoare. Orașe și sate erau arse și bombardate, iar cadavrele soldaților germani masacrați atârnav de felinarele străzilor. Fugind din calea rușilor, care intrau în Reich-ul german dinspre nord-est, părinții mei au găsit adăpost într-un staul pentru ca mama mea, care intrase în durerile facerii, să se poată întinde undeva. Moașa pe care reușise tata să o găsească era beată moartă când a venit să asiste la nașterea mea; așa că a încercat și el, pe cât a putut, să ajute, și peste puțin timp stăteam în ieslea grajdului bătut de vânturi. Nu pentru mult timp, însă, pentru că soldații se apropiau. Sus și mai departe, înspre sud, într-un tren de marfă...

– Afară de aici! a strigat un glas aspru în trenul de marfă. Refugiații au tresărit și s-au ghemuit, temători, într-un colț. Până să aibă timp să își adune lucrurile, gloanțele din mitraliere au început să-i biciuiască, iar familiile germane, care căutaseră în acel vagon de animale salvarea din necazul lor, au căzut secerate de gloanțe. Familia noastră

a scăpat în chip minunat de furia oarbă a gloanțelor trase de către soldatul american. Asta mi-a povestit tatăl meu 40 de ani mai târziu. Aceasta a fost prima mea supraviețuire.

Nu mult după aceea, am supraviețuit și pentru a doua oară. Nu se mai găsea nimic de mâncare în zona în care ne adăposteam, iar eu eram pe punctul de a muri de foame. Deznădăjduită, mama mea mergea prin spitalele din împrejurimi, întrebând de ceva de mâncare. Mă arăta, plină de milă, medicilor și asistentelor. Răspunsul lor era, însă, mereu același, aspru și tăios:

– Mai bucurați-vă câteva zile de copilul dumneavoastră. Curând va muri!

Un nou semn al dragostei dumnezeiești, care se pare că nu voia ca nou-născutul Klaus să moară. Un soldat american cumsecade i-a dăruit mamei două cutii de lapte condensat și alte alimente necesare supraviețuirii.

Ajunși în Germania de Sud, mama mea, o femeie tânără și foarte atrăgătoare, a fost smulsă de către soldații americani din vagonul de vite în care ne ascundeam și târâtă în căsuța mică a șefului de gară. Lividă, cu fața descompusă și hainele rupte, a fost aruncată, după o vreme, din nou în vagon. Înecată în lacrimi, mi-a povestit, puțin înaintea de a muri, toate câte a trebuit să îndure din partea soldaților americani pentru a scăpa cu viață.

În ciuda lipsei de hrană, creșteam tot mai mult. Lipsa mâncării era, de fapt, mai puțin groaznică decât lipsa iubirii. Tata a părăsit-o pe mama după puțin timp. Nici azi nu știu cum e să ai un tată. Starea de nestatornicie cauzată de război nu îl mulțumea și, pe lângă asta, era de părere că ar fi meritat ceva mai bun decât să mănânce coji de cartofi. Ciorba de pâine, pe care o pregătise mama pentru noi din pâine uscată, a aruncat-o pe fereastră, remarcând cinic că nu va permite să i se așeze așa ceva în față. Poate că, până la urmă, a fost mai bine pentru mine să nu am tată deloc, decât să fi avut unul ca el.

Mama mea, pe de altă parte, era stăpânită într-atât de anumite „puteri”, încât nu putea dăruia iubire; ea voia să își posede copiii. Ne folosea, pe mine și pe frații mei, fiecare cu câte un an mai mare, ca surogate ale iubirii. Într-o astfel de situație, nu mai aveam pământ sub picioare și curând am devenit un străin în casa „mea”. Încă din fragedă copilărie, aveam un dor de ducă de „acasă”. Din ceea ce îmi mai amintesc astăzi, știu că petreceam zile nefericite afară, pe stradă, așteptând pe marginea drumului până treceau tancurile americane – soldații mai aruncau câteodată pâine uscată sau biscuiți; dacă aveam noroc, prindeam ceva de mâncare. Dacă nu găseam nimic, atunci beam apă din bălți și, câteodată, mâncam râmele moarte care pluteau prin ele. Noaptea plecam adesea din casă. Dacă eram prins, totul se sfârșea cu bătăi și represiuni psihice. Ca urmare, ieșeam neobservat din casă. Când mama mă credea în pat, eu mă furișam în cimitir și mă întindeam pe morminte ca să dorm, sau umblam prin păduri, pentru a-mi dovedi mie însumi curajul și pentru a mă feri de lumea cea rece. În zorii zilei, mă întorceam în casă pe fereastra din pod. O dată cu mine creșteau și complexe mele, pentru că nimeni nu mă dorea.

În această perioadă de singurătate, căutam adesea senzații tari, încercând, într-un fel, să suplinesc prin ele lipsa părinților. Când mă așezam noaptea pe morminte, alăturându-mă morților, îmi doream fapte din împărăția adâncurilor, care să vină și să îmi dea putere, curaj și un înțeles pentru care să trăiesc în continuare. În unele după-amieze mă strecuram în morga deschisă de lângă cimitir și prindeam în mâini trupurile reci și moarte. Ele exercitau o atracție magică asupra mea. O „forță” puternică, plină de disperare și ură, își făcea simțită prezența încet, dar sigur. Ură față de mama, față de adulți, față de lumea înconjurătoare, de școală, de profesori – și, mână în mână cu ea, creștea și deznădejdea mea.

În nopțile cu lună plină eram mânat să mă plimb pe acoperișul casei sau mă răsuceam în pat, chinuit, strigând. Eu nu aparțineam niciunui loc, pentru că nicăieri nu simțeam iubire. Lipsa iubirii atârna ca o umbră amenințătoare asupra mea și preschimba lumina vieții în întuneric – tot ceea ce îmi amintesc astăzi din acea vreme poartă pecetea răcelii, a golului, tristeții, temerii și singurătății. Nu am avut niciodată un „cămin” unde să mă simt „acasă” și nu știam de ce sunt pe lumea această lipsită de sens. De unde aș fi putut bănuî că Dumnezeu are pentru fiecare om un rost, un scop, o însărcinare? Nimeni nu părea să știe ceva despre asta.

Așa-numiții „adulți” au început să se folosească de mine și să mă înjosească. Toți vecinii se jucau cu mine, cu complexele și fragilitatea mea. Nu doar cu trupul, ci și cu sufletul și duhul meu – iar asta era și mai dureros; eram neajutorat, expus jocului lor sălbatic; cum aș fi putut, copil fiind, să mă apăr? Am fost bătut, chinuit, iar ei se amuzau pe seama mea. Dacă, cel puțin, m-ar fi vrut – dar nimeni nu mă voia! Nu știam ce înseamnă să ai un prieten, iar acasă mă zdrobea iubirea sufocantă a mamei. Îmi era teamă să pășesc în casă și să mă întâlnesc cu acea „femeie întunecată” care își spunea mamă și care vorbea mereu despre dorința de a muri. Într-adevăr, într-o zi a mers în bucătărie cu copiii ei și – ascultând de porunca glasurilor lăuntrice – a dat drumul la gaz... Pentru a treia oară, mi-a salvat Dumnezeu viața. De data aceasta m-a ferit de moarte prin inhalare de gaz.

În această singurătate, am început să îmi construiesc o lume interioară plină de eroi mari și strălucitori, care se luptau pentru adevăr și dreptate – adică pentru mine; un astfel de „crăișor cu inimă de fier” mi-aș fi dorit și eu să fiu; mare și puternic ca să „le-o arăt lor”, ca să mă răzbun pe adulții cei răi, ca să le plătesc toate câte îmi făceau.

Așa îmi făuream lăuntric propriile legi și ajungeam incapabil de a învăța legile celorlalți. Nu mai ascultam de nimeni. Nici de mama, nici de profesorii de la școală, nici de adulții pe care îi uram cu atât mai mult cu cât mă răneau mai adânc. Avea să se arate curând că nici poliția nu mai avea vreun impact asupra mea, întrucât am intrat foarte repede în conflict cu ea.

Spre marea-mi uimire, atitudinea mea răzvrătită, „anti”, a atras repede numeroși tineri. Încă de la o vârstă fragedă am înțeles că aveam un fel de „fire de conducător”, întrucât în jurul meu s-au adunat curând și alți copii de pe stradă și am ajuns capul unei bande. Împreună cu acest grup umblam periodic prin magazinele orașului pentru a le prăda. Din când în când, se dădeau adevărate războaie între găști, care se lăsau cu sânge, adulții disperați fiind nevoiți să intervină pentru a pune capăt violenței. Pentru a mă apăra și a scăpa fără pedeapsă, trebuia să mint. Când se îngroșau problemele, mă retrăgeam în pădurile din împrejurimi, unde amenajasem o peșteră. Acolo nu mă găsea nimeni, iar eu mă puteam dăruî planurilor și fanteziilor mele. În această perioadă, cuvântul „ascultător” s-a estompat încetul cu încetul, până a dispărut din vocabularul meu. Când eram „prea necuviincios”, biata mama mă bătea, cu ajutorul celor doi frați ai mei, lăsându-mă plin de sânge și pe jumătate mort. Ajungeam în halul acela pentru că cei doi erau siliți să mă țină întins pe podea – unul de mâini, celălalt de picioare – în timp ce mama mă lovea neîncetat cu vâtraiul, până când trupul întins în fața lor se umplea de sânge și rămânea nemișcat. Frații mei plângeau din pricina șocului. Mama nu știa altă cale. Care dintre noi doi era mai neajutorat?

Fără nicio îndoială, firea omenească se comportă ca apa: aceasta caută mereu cel mai jos nivel. În fața unei stavile, aceeași forță se transformă în energie

pozitivă. Iubirea este o astfel de stavilă. Cum eu însă nu o cunoșteam, dezvoltarea mea mergea în jos, iar ura creștea spre infinit. Sub influența bătailor descrise mai sus și a suferinței, am făcut un jurământ: nu voi mai plânge și nu îmi voi dezvălui niciodată sentimentele. Dacă aș fi făcut oricare din ele, ar fi fost o dovadă de slăbiciune din partea mea și, atunci, ceilalți ar fi fost învingători – o astfel de victorie nu voiam să mai ofer adulților. În loc de aceasta, m-am baricadat în ură și a trebuit să treacă 28 de ani până când – la Maica Tereza în Calcutta – am vărsat din nou lacrimi.

Era, deci, foarte firesc ca gândul răzbunării să se ivească tot mai des în mine. Știam că, într-o zi, dorindu-mi aceasta, voi deveni mai puternic decât toată lumea. Pentru a da sens vieții mele și pentru a ajunge la scopul propus, trebuia, însă, mai întâi, să plac oamenilor, pentru ca prin aceasta – după cum aveam să îmi dau seama mai târziu – să îi pot influența. Am devenit unameleon care putea lua orice culoare, orice mască. Simțeam că am capacitatea de a mă transpune în toți oamenii, de a intra în pielea fiecăruia, de a face pe măscăriciul și, prin aceasta, de a avea acces la psihicul lor. Sâmburele dorinței de răzbunare crescuse în mine, și eu am învățat să mă impun prin minciună și rafinament, până am devenit un conducător puternic, combătut, dar și temut de profesori și adulți.

CAPITOLUL 2 RĂZBUNARE

Aveam destulă voință și, evident, inteligență pentru a reuși pasul intrării la liceu – unde, în foarte scurt timp, am reușit să stabilesc un record în școală cu 76 de notări (!) în catalog și 9 ultimatumuri (amenințări cu exmatricularea). Dacă nu mi se acorda o recunoaștere pozitivă, atunci mă impuneam printr-un comportament negativ – mereu oscilam între cădere și provocare. Școala era pentru mine un alt mijloc pentru a mă expune și pentru a-mi ascuți ghearele. Privind cu superficialitate, e adevărat că aveam câteva succese; totuși, în lăuntrul meu ceva îmi lipsea și mă durea: lipsa iubirii mă împiedica să-mi găsesc pacea lăuntrică. De fapt, Klaus era mereu oaia neagră atunci când lipsea ceva, când ceva era suspect sau când un lucru era, în vreun fel, distrus. Nimeni nu pregeta să vină la mine și să mă acuze. Oare nu împrejurările sociale erau cele care mă privaseră de libertate? Cine sau ce îmi omorâse conștiința? Pe cine, deci, trebuia să acuz? Pe mine? Poate că, într-adevăr, eu eram vinovat. În orice caz, se pare că în orașul acesta toți știau că doar Klaus poartă răspunderea pentru orice pagubă. S-a ajuns până acolo că poliția m-a scos din clasă în timpul orelor pentru a mă duce, sub pază, la audiere. Odată am stat trei zile la închisoare, pe care am aflat-o ca un fel de „școală a infracțiunii” și prin care am luat contact cu maoiștii din

China. Scriam până și articole comuniste pentru ziarul „China în imagini”. Acuzație după acuzație, învinuire după învinuire; chiar dacă ele corespundeau realității, erau totuși săgeți dureroase în sufletul meu. Ce mult mi-aș fi dorit o altă lume cu o altă dreptate, care să mă ia în brațe și să îmi ușureze singurătatea!

Dar nu era nimeni și nimic care să pună o vorbă bună pentru mine; toate erau împotriva mea. Simțeam cum rămășițele de căldură și de umanitate din mine se vestejeau încetul cu încetul. Sângele pe care ele îl pierdeau se întărea și se preschimba în piatră, și ceea ce era mai groaznic s-a întâmplat: acea piatră a luat locul inimii mele. Mama, o catolică ferventă, mergea la biserică să plângă, în loc să îmi fie aproape; și, din păcate, făcea lucrul acesta și atunci când eram acuzat pe nedrept. Să recunosc, în sfârșit, toate faptele de care mă acuza poliția – așa suna sfatul ei. Acesta a fost blestematul sfârșit. Punctul culminant fusese în sfârșit atins: eu mă săturasem de ea, iar ea de mine – nu ne mai puteam suferi.

În sfârșit, m-a cărat într-o zi după ea la biserică. Îmi amintesc exact cum a îngenunchat lângă mine pe bancă, suspinând, și a început să se roage cu glas tare.

– Dumnezeuule, nu mai pot. Nu mai vreau să trăiesc cu acest copil nenorocit. Te rog să-l iei de la mine.

După aceea, mi-a spus:

– Klaus, să știi că de acum nu mai ești copilul meu, iar eu nu mai sunt mama ta. Nu te mai suport!

Mai departe, s-a rugat Maicii Domnului. Auzeam:

– Marie, Maica lui Dumnezeu, te rog să îi fii tu de acum mamă lui Klaus. Îl încredințez grijii tale.

Prin aceste cuvinte, scăpase de responsabilitate, iar eu scăpasem de ea. Cine poate însă judeca dacă acest pas n-a fost unul drept? Și Maica Tereza m-a încredințat, mulți ani mai târziu, pazei Maicii Domnului.

Pe moment, însă, răspunsul Maicii Domnului s-a lăsat așteptat. În locul acestuia, a venit, în mod surprinzător, răspunsul unui preot catolic, care mă cunoștea foarte bine pentru că era răspunzător de activitatea organizației de tineret „Neudeutschland” din oraș; prin intervenția lui, am fost integrat și eu în acel grup al tinerilor catolici. La scurt timp după aceasta, i-a propus mamei mele să îl lase pe „needucat” și „needucabil” să locuiască permanent în casa lui. I-a promis că va reuși cu siguranță să mă educe. Acesta trebuie să fi fost, pentru o femeie catolică ce mergea în fiecare zi să se cuminece, un răspuns al Cerului. Trebuie să fi fost foarte ușurată să mă știe în sfârșit în așa „mâini bune”, reușind, în același timp, să scape de mine.

– Doamnă dragă, i-a spus acela într-o zi, eu înțeleg că vă temeți, acum că fiul dumneavoastră e așa de mare și de puternic, că, la un moment dat, nu va mai accepta nicio observație. După cum știți, eu sunt responsabil pentru organizația de tineret de aici și am experiența, mijloacele și metodele necesare pentru a-l cuminti – vă puteți bizui pe mine.

Era salvarea unei persoane care nu vedea altă cale de ieșire. După această discuție, nu a mai durat mult până m-am mutat – o cădere din lac în puț.

– Klaus, vino, te rog, cu o fotografie tip pașaport în biroul meu, la ora 8.

Am așteptat, tensionat, să vină seara.

În timp ce ședeam împreună, iată că a pus poza pe masă, scoțând brusc un mic pendul argintiu din buzunar și lăsându-l să penduleze liniștit deasupra fotografiei. A urmat un murmur de neînțeles pentru mine. Prin fel și tonalitate, părea a fi o rugăciune ciudată. Părea să cheme unele puteri în ajutor, înainte de a începe să-mi pună întrebări.

– Ți-ai făcut astăzi temele?